

Maamme naisille.

„Kaksin verroin minä ojaa kaivan;
Mutta Jumalalta kasvun toivon.“

1899

Murheellinen mielialamme on näinä aikoina ilmautunut suruseppeleissä, adresseissa ja mustissa puvuissa. Vaan samalla olemme kaikki tunteneet että tämä huolien aika vaatii meiltä muutakin, vaatii enemmän. Meidän täytyy, kuten Runeberg sanoo, *kaivaa ojaa kaksin verroin*, taistellesamme hallan tuhotöitä vastaan. Luonnolliselta tuntuu, että me naiset etusijassa otamme osallemme viljelystyön kodeissa, emme ainoastaan omista kodeissamme, vaan noissa tuhansissa kodeissa, joissa tietämättömyys ja kurjuus valmistavat maaperän rikkaruoholle, tukehduuttaen siunausta tuottavat sadot.

Jotta Suomen Naisyhdistys entistä tarmokkaammin voisi ottaa osaa tähän tärkeään viljelys- ja valistustyöhön, uskaltaa yhdistys vedota maamme naiseen, pyytäen heiltä apua. Tähän työhön saattaa kukin kantaa kortensa, joko aineellista apua antamalla taikka uhraamalla voimiaan. Jos meille lisätään rahavaroja, niin me voimme lisätä kirjasten julkaisemista ja laajentaa esitelmätoimintaamme maaseuduilla, jos jäsenlukumme karttuu, niin tulee uusia, tervetulleita voimia työhön. Viime aikojen tapahtumat ovat nimittäin osottaneet että työalamme on laaja. Jos me naiset ottaisimme tehtäväksemme tämän osan suoritettavasta valistustyöstä, niin ehkä rohkenisimme toivoa, että rakkautemme kylvöstä vielä versoisi siunauksen laihot isänmaamme toukomailla.

Suomen Naisyhdistys.

Toivoen että suuren yhteisen asianne tähden tahdotte antaa myötävaikutuksenne tähän kansanvalistustyöhön, rohkenee Suomen Naisyhdistys lähettää Teille kapp. kirjasia pyytäen että Te hyväntahtoisesti ryhtyisitte myymään niitä paikkakunnallanne. Jotta voitaisiin jatkaa uusien kirjasten painattamista, pyydämme Teitä suosiollisesti ensi tilassa lähettämään maksun myötäseuraavista kappaleista (..... Smf). osoitteella:

Suomen Naisyhdistys,

Helsinki.

Helsingissä Maaliskuussa 1899.

Till Finlands kvinnor.

„Jag skall gräfva dubbelt flera diken;
Men af Herren vill jag vänta växten“.

Under det våra sorgtyngda känslor funnit uttryck i blomsterhyllningar, adresser och svarta dräkter, torde vi alla hafva känt att denna allvarstid af oss därjämte kräfver något annat och mera. Vi måste som Runeberg säger, „gräfva dubbelt flera diken“ i fosterlandets jord under kampen mot frostnätterna. Det ligger då nära till hands att vi kvinnor främst skulle taga på vår lott odlingsarbetet i hemmen, icke blott i våra egna, utan i de tusentals hem i vårt land, där okunnighet och armod bereda en tacksam jordmån för ogräset, snarare än för välsignelsebringande skördar.

För att kraftigare än tillförene kunna deltaga i detta viktiga odlingsarbete, vågar Finsk Kvinnoförening vända sig till kvinnorna i vårt land med vädjan om bistånd. Detta bistånd kan vara både ekonomiskt och så att säga mera personligt. Genom en förstärkt kassa kunde vi öka utgifvandet af småskrifter och utvidga föredragsvärksamheten i bygderna, genom förstärkt medlemsantal skulle en välbehöflig ökning af krafter komma arbetet till godo. De sista tidernas händelser hafva visat oss att arbetsfältet är vidsträckt. Om vi kvinnor skulle antaga oss denna detalj i det upplysningsarbete som nu förestår, kunde vi kanske hoppas, att ur vår kärlekssådd ännu skulle uppspira skördar för vårt land.

Finsk Kvinnoförening.

Till Finlands kvinnor.

I den förhoppning att Ni för vårt stora gemensamma intresses skull vill skänka detta folkupplysningsarbete Er medverkan, vågar Finsk Kvinnoförening tillsända Eder exx. folkeliga småskrifter med vördsam anhållan att Ni ville godhetsfullt åtaga Eder att sälja dem på Eder resp. ort. För att arbetet med nya skrifter tryckning måtte kunna fortfa, anhåller föreningen förbindligast att Ni vid första tillfälle ville insända betalning för närslutna exx. (..... *Fmg.*) under adress:

Finsk Kvinnoförening.

Helsingfors.

Helsingfors i mars 1899.

Finsk Kvinnoförening.